

Arrest

nr. 300 424 van 23 januari 2024
in de zaken RvV X, RvV X, RvV X, RvV X en RvV X / XI

Inzake: X
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. V. CIOCOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. CIOCOTISAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 september 2023 inzake eerste verzoekende partij (J. S. H. A.), van 13 september 2023 inzake tweede verzoekende partij (X.; echtgenote van eerste verzoekende partij), van 13 september 2023 inzake derde verzoekende partij (X., broer van eerste verzoekende partij), van 13 september 2023 inzake vierde verzoekende partij X., echtgenote van derde verzoekende partij) en van 13 september 2023 inzake vijfde verzoekende partij (X., broer van eerste en derde verzoekende partij) werden beroepen aangetekend bij verzoekschriften van 16 oktober 2023, gekend bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder de dossiernummers RvV X, RvV X, RvV X, RvV X en RvV X. Gelet op het feit dat tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en onderhavige beroepen in feite en in rechte beroepen op dezelfde argumenten als eerste verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Eerste, tweede en vijfde verzoekende partij, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 1 juni 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 juni 2022.

Derde en vierde verzoekende partij, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 4 juli 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 juli 2022.

2.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op respectievelijk 30 juni 2022 en 12 augustus 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekende partijen gehoord op respectievelijk 2 en 9 augustus 2023.

2.3. Op 13 september 2023 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden aangetekend verzonden op 19 september 2023.

2.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij (J. S. H. A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) J.(...) S.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) 1994. U bent geboren in de gemeente Granada, behorend tot het Colombiaanse departement Meta, en woonde daar tot 2014. In 2014 verhuisde u naar een boerderij genaamd L.(...) E.(...) gelegen in het gehucht Cubillera, behorend tot de jurisdictie van Granada. In Colombia was u actief als landbouwer en samen met uw broer H.(...) A.(...) B.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) deed u aan bananenteelt. Sinds 2015 woont u samen met uw partner A.(...) R.(...) M.(...) R.(...) R.(...) M.(...) (OV: xxx/ CG: xxx). Samen hebben u en M.(...) een zoon, H.(...) A.(...) T.(...) (OV: xxx). Naast uw partner en zoon bevinden ook uw beide broers, H.(...) A.(...) D.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) en H.(...) A.(...) B.(...), en uw schoonzus, Q.(...) C.(...) E.(...) T.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) zich in België.

De problemen van u en uw familie begonnen in december 2015 toen twee leden die behoren tot de dissidenten van de FARC een eerste keer naar jullie boerderij kwamen en vacuna (beschermingsgeld) vroegen. U en uw broer B.(...) wisten dat de kans bestond dat de FARC-dissidenten vroeg of laat vacuna zouden vragen aan jullie en dat jullie geen andere keuze zouden hebben dan betalen. De eerste keer vroegen deze twee leden drie miljoen peso. B.(...) ging het geld halen en overhandigde dit vervolgens aan hen. Vanaf toen wisten jullie dat de FARC-dissidenten elk jaar zouden langskomen om vacuna te innen. Ieder jaar in de maand december kwamen er opnieuw twee leden om vacuna te vragen en jullie betaalden altijd. In 2019 vroegen de FARC-dissidenten niet langer drie miljoen peso maar vijf miljoen peso, hetgeen jullie toen ook betaalden. Elk jaar betaalden jullie hen totdat de FARC-dissidenten plots langskwamen op 28 april 2022. Jullie hadden een goede bananenoogst gehad en deze leden wisten dat en vroegen daarom dertig miljoen peso. U en uw broer B.(...) zeiden tegen de FARC-dissidenten dat jullie reeds betaald hadden op 16 december 2021 toen ze langsgesproken waren. Deze twee leden zeiden dat jullie toen de taks van vorig jaar betaald hadden maar dat ze nu de taks voor dit jaar vroegen. U en B.(...) zeiden toen dat jullie niet zo een groot bedrag hadden, desondanks de goeie oogst die jullie gehad hadden. Alvorens de leden vertrokken zeiden ze dat jullie wisten wat er zou gebeuren als jullie niet betaalden. De dag erna, op 29 april 2022, besloten u en uw broer B.(...) om naar Granada te gaan en daar een klacht neer te leggen bij het openbaar ministerie, dit vanuit de verwachting dat jullie dan beschermd zouden worden. In het openbaar ministerie stelt de procureur een overdrachtsplan voor zodat die twee leden in de val gelokt zouden worden door jullie en vervolgens gearresteerd konden worden. U wilde echter dat de veiligheid van u en uw gezin bij dergelijke actie gewaarborgd werd. Hier stemden ze bij het openbaar ministerie niet mee in en u ging vervolgens niet akkoord met zo een overdrachtsplan. U stond toen op het punt te vertrekken zonder klacht in te dienen maar uiteindelijk zeiden ze dat ze toch uw klacht in ontvangst gingen nemen, hetgeen ze vervolgens deden. Na het indienen van de klacht gingen jullie, zijnde u, uw twee broers, uw partner, uw schoonzus en de drie kinderen, inwonen bij uw moeder te Granada. Jullie keerden niet meer terug naar de boerderij maar u en B.(...) gingen wel nog twee à drie keer per week naar de

plantage om er te werken. Op 10 mei vonden u en B.(...) een brief die achtergelaten was in een hokje waar jullie het gereedschap hielden. In deze brief stond geschreven dat de FARC-dissidenten ervan op de hoogte waren dat jullie een klacht ingediend hadden tegen hen en daarom beschouwden ze jullie als verklikkers. In de brief werden jullie uitgeroepen tot een militair doelwit. Na het vinden van deze brief trokken jullie in bij uw oma in de Colombiaanse hoofdstad Bogota. Vanwege de brief voelden u en uw broer zich niet langer veilig en jullie besloten om Colombia te verlaten. Na wat opzoekingswerk besloten jullie dat België een geschikt land was om naartoe te vluchten. Jullie stelden echter vast dat de vliegtuigtickets erg duur waren waardoor jullie niet allemaal tegelijkertijd konden vertrekken. Uw broer B.(...) zei dat u en uw gezin, samen met uw jongste broer D.(...), eerst mochten vertrekken en dat hij ondertussen geld zou proberen te verzamelen. U boekte de vliegtuigtickets naar België op 19 mei. Op 24 mei ontving u een bericht waarin stond dat ze wisten dat jullie in Bogota waren en dat jullie zaak dan misschien wel uitgesteld kon worden maar dat er geen vervaldatum op stond. Op dat moment waren jullie erg bang en kwamen jullie het huis van uw oma helemaal niet meer uit.

Op 31 mei 2022 verliet u Colombia samen met uw partner, zoon en jongste broer. Op 1 juni 2022 kwamen jullie toe in België en op 3 juni 2022 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Uw broer B.(...) verliet Colombia één maand na u, samen met zijn partner en twee kinderen, en kwam toe op 4 juli 2022. Op 5 juli 2022 dienden B.(...) en zijn partner een verzoek om internationale bescherming in (VIB).

Bij een terugkeer naar Colombia vrezen jullie gedood te worden door de FARC-dissidenten omdat jullie uitgeroepen zijn tot militair doelwit.

Ter ondersteuning van jullie verzoek hebben jullie de volgende documenten neergelegd: jullie originele paspoorten, jullie originele ID-kaarten, een foto van de dreigbrief die bezorgd werd aan uw familie op 10 mei, een uittreksel van het bericht dat gestuurd werd op 24 mei, een fotokopie van de klacht die werd neergelegd, een fotokopie van een klacht die de broer van E.(...) (partner B.(...)) neergelegd heeft, een fotokopie van een artikel waarin een vertegenwoordiger van Meta klaagt over de veiligheidssituatie in de regio, een fotokopie van een document om aan te tonen dat de broer van E.(...) in de Verenigde Staten (VS) internationale bescherming aangevraagd heeft en verschillende persartikels ter staving van het geweld die plaatsvindt in en rond Granada. Daarnaast werd ook een USB-stick neergelegd met video's die verslag uitbrengt over personen die jullie afpersten en wat zich afspeelt in de regio.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u en uw familieleden gedood zullen worden door FARC-dissidenten omdat ze jullie bestempeld hebben als militair doelwit nadat jullie hen het gevraagde geldbedrag niet wilden betalen en een klacht ingediend hadden tegen hen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielsituatie gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst mag het ten stelligste verbazen dat u, uw jongere broer (D.(...)) en uw partner (M.(...)) verklaarden dat er na jullie vertrek uit Colombia verder niks gebeurd was dat gerelateerd was aan jullie problemen. Zo lieten jullie optekenen dat uw broer B.(...) nog problemen kende op de luchthaven in Mexico maar daarnaast was verder niks gebeurd (CGVS, p. 14; CGVS D.(...), p. 10; CGVS M.(...), p. 9). Dat jullie allen verklaarden dat er zich verder geen problemen hadden voorgedaan is merkwaardig aangezien B.(...) verklaarde bij DVZ dat hij opgebeld werd in Bogota en dat ze hem maar bleven bellen. Hierdoor had B.(...) besloten om van simkaart te veranderen (Administratief dossier B.(...) – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat hij van simkaart veranderd was dienen jullie zeker en vast geweten te hebben aangezien jullie contact in contact stonden met hem en dit betekende dat zijn nummer gewijzigd was (CGVS, p. 11), bijgevolg kan ook verwacht worden dat jullie zouden weten waarom hij van telefoonnummer veranderd was, zijnde omdat hij problemen kende.

Echter nog frappanter is de vaststelling dat uw broer B.(...) het klaarblijkelijk niet nodig vond om spontaan te vertellen dat hij na het vertrek van u, D.(...) en M.(...) problemen bleef kennen in Colombia. Zo werd

hem letterlijk gevraagd na de uiteenzetting van zijn vluchtmotieven of er verder nog iets gebeurd was. Alsook werd B.(...) gevraagd of er nog iets gebeurd was in Bogota nadat u vertrokken was. B.(...) gaf toen te verstaan dat er daarna niks meer gebeurd was (CGVS B.(...), p. 10-11, 15). Later tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd B.(...) gevraagd of hij zelf ooit gecontacteerd geweest was door FARC-dissidenten en zelfs toen gaf hij te verstaan dat dit “gelukkig” niet het geval was. Daarna werd B.(...) geconfronteerd met de vaststelling dat hij bij DVZ aangegeven had dat hij ook opgebeld werd in Bogota. B.(...) hield echter voet bij stuk en ontkende dit. Erna werd B.(...) nogmaals geconfronteerd door de Protection Officer met hetgeen hij letterlijk verklaard had bij DVZ en toen veranderde B.(...) abrupt zijn verklaringen en stelde hij inderdaad oproepen ontvangen te hebben maar deze nooit beantwoord te hebben (CGVS B.(...), p. 16). Dat B.(...) keer op keer beweerde dat er naast het ene bericht die u ontving in Bogota verder niks gebeurd was om dan plotseling, na een zeer duidelijke confrontatie, te beweren dat hij ook oproepen ontving na uw vertrek is weinig ernstig en allesbehalve doorleefd.

Er kan immers verwacht worden dat B.(...) consistente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die al dan niet plaatsgevonden hebben na uw vertrek uit Colombia, in casu quod non.

Hetgeen nogmaals in de verf zet dat de verklaringen omtrent de oproepen die B.(...) nog ontvangen zou hebben na uw vertrek niet erg geloofwaardig zijn blijkt uit de verklaringen van uw schoonzus E.(...), de partner van B.(...). Zo had zij immers verklaard bij DVZ dat haar partner, B.(...), na het vertrek van u ook dreigberichten ontving waardoor hij besloot om zijn simkaart te vernietigen (Administratief dossier E.(...) – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat E.(...) sprak over dreigberichten en niet over oproepen raakt kant noch wal. Er is immers een wezenlijk verschil tussen berichten ontvangen en oproepen krijgen die niet beantwoord worden. E.(...) werd met deze vaststelling, nadat ze het net zoals B.(...) niet nodig vond om het spontaan naar voren te brengen (CGVS E.(...), p. 9, 10), geconfronteerd. Toen verklaarde E.(...) dat B.(...) nog berichten en oproepen ontving maar niet vaak en dat deze niet beantwoord werden (CGVS E.(...), p. 10). Dat jullie verklaringen op dit punt zo uiteenlopend zijn is nefast voor de geloofwaardigheid hiervan. Deze en voorgaande vaststellingen werpen alvast een eerste smet op de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts mag het ten stelligste verbazen dat B.(...) aanvankelijk liet optekenen bij de DVZ dat hij slechts een twintigtal dagen in Bogota verbleven had voor zijn vertrek uit Colombia op 30 juni 2022 (Administratief dossier B.(...) – Verklaring DVZ, 10). Nochtans blijkt uit jullie verklaringen dat jullie reeds in Bogota verbleven sinds 10 mei 2022 (CGVS, p. 12; CGVS E.(...), p. 8; CGVS D.(...), p. 7). Dat B.(...) aanvankelijk verklaarde toentertijd slechts een twintigtal dagen in Bogota verbleven te hebben valt op geen enkele wijze te rijmen met de door u geschetste context.

Bovendien dient, in lijn met het voorgaande, aangestipt te worden dat de verklaring van uw partner (M.(...)) aangaande het verblijf in Granada, bij uw moeder, strijdig is en bijgevolg weinig doorleefd overkomt. Zo verklaarde M.(...) bij DVZ dat ze slechts enkele dagen bij haar schoonmoeder in Granada had verbleven (Administratief dossier M.(...) – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans zijn jullie daar volgens jullie verklaringen van 29 april tot 10 mei, totdat de brief gevonden werd, verbleven. Dat M.(...) dus sprak over enkele dagen mag ten stelligste verbazen. Daarenboven is het opvallend dat M.(...) op het CGVS ook niet zeker was hoelang ze bij haar schoonmoeder gewoond had. Zo verklaarde M.(...) slechts enkele dagen of een week bij jouw schoonmoeder gewoond te hebben (CGVS M.(...), p. 7). Nochtans weet M.(...) wel dat jullie op 29 april naar uw moeder verhuisd zijn en dat jullie daar vertrokken op 10 mei, na het vinden van de brief (CGVS M.(...), p. 5, 6). Bijgevolg kan dus verwacht worden dat M.(...), met behulp van een eenvoudige rekensom, zou kunnen vertellen hoelang ze precies bij uw moeder gewoond heeft toen. Dat ze dit echter niet kan is frappant aangezien uit al jullie verklaringen blijkt dat jullie zeer precies zijn met datums. Deze vaststelling doet dan ook veeleer vermoeden dat jullie een sterk ingestudeerd verhaal brengen, hetgeen ertoe leidt dat de verklaringen niet doorleefd zijn. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Verder werd vastgesteld dat uw verklaringen aangaande het geldbedrag dat de FARC-dissidenten vroegen niet volledig in lijn ligt met de verklaringen van uw broer B.(...) en van uw schoonzus E.(...). Zo verklaarde u dat jullie van 2015 tot 2018 jaarlijks drie miljoen peso moesten betalen aan de FARC-dissidenten. In 2019 sloeg het bedrag dat jullie moesten betalen aan de FARC-dissidenten op tot vijf miljoen (CGVS, p. 9-10). Echter verklaarden B.(...) en E.(...) dat het bedrag dat jullie dienden te betalen aan de FARC-dissidenten opsloeg tot vier miljoen peso in 2019 (CGVS B.(...), p. 9-10, 12; CGVS E.(...), p. 8). Dat er bij u echter nooit sprake was van vier miljoen peso is merkwaardig gelet op het voorgaande. Deze vaststelling doet twijfels rijzen over het bestaan van deze afpersingen.

Naast voorgaande tegenstrijdigheden zijn er nog heel wat bevindingen die geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang brengen. Zo mag het onder meer ten stelligste verbazen dat de FARC-dissidenten reeds zes jaar lang een betaalbaar bedrag vroegen aan jullie om dan plots vijf maanden na jullie laatste betaling van vijf miljoen peso een zeer hoog bedrag te vragen, namelijk dertig miljoen peso (CGVS, p. 12, 14). Dat de FARC-dissidenten het bedrag die ze jaarlijks vroegen zo fors zouden opslaan is an sich al weinig aannemelijk. Dat de personen die het geld eisten bovendien geen uitleg wilden geven over waarom ze plots zo een absurd bedrag vroegen is weinig logisch, alsook mag het de nodige verbazing wekken dat

er geen ruimte voor onderhandeling was (CGVS, p. 15). dertig miljoen Colombiaanse peso stemt immers overeen met 6900 euro, hetgeen absurd is gelet op de Colombiaanse economie en het rurale gebied waarin de feiten zich voorgedaan zouden hebben. Bovendien dienen dissidenten van de FARC zich te realiseren dat ze door het eisen van belachelijk hoge bedragen, van gewone burgers, ervoor zorgen dat ze net niks zullen krijgen en dat de lokale bevolking zich tegen hen zal keren.

Dat u één dag nadat die twee personen dertig miljoen peso kwamen eisen aangifte ging doen is vrij logisch. Dat u daar echter onmiddellijk voorgesteld geweest zou zijn om een overdrachtsplan uit te voeren, zodoende de daders in de val te lokken en te laten arresteren is minder aannemelijk (CGVS, p. 10). Zo kon u immers onmogelijk weten wanneer die FARC-dissidenten terug zouden komen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat niks concreet was afgesproken met hen over wanneer ze gingen terugkomen om het geld. Zo zeiden deze twee FARC-dissidenten enkel dat jullie dertig miljoen peso dienden te betalen en dat jullie wisten wat zou gebeuren als jullie het niet deden. Nadat ze dit gezegd hadden vertrokken deze twee personen (CGVS, p. 15). Hoe dus concreet zo een overdrachtsplan zou werken is enigszins onduidelijk. Het is immers niet zo dat leden van de overheid daar oneindig lang konden blijven wachten in de buurt van jullie finca, totdat die leden daar opnieuw zouden terugkomen.

In lijn met het voorgaande is het trouwens enigszins opvallend dat uw jongere broer D.(...) geen idee had wanneer men precies gevraagd heeft aan jullie voor dat overdrachtsplan, zo weet hij niet of het op de dag van de aangifte zelf was of dat het later was (CGVS D.(...), p. 6). Nochtans was het op de dag zelf en dit zelfs voordat jullie officieel aangifte deden (CGVS, p. 10).

Het is trouwens frappant dat er na het indienen van de klacht verder op geen enkel moment nog hulp gezocht werd bij de Colombiaanse autoriteiten. Zo mag het immers vreemd heten dat jullie het niet nodig vonden om melding te maken bij de autoriteiten na het vinden van de brief waarin jullie werden uitgeroepen tot militair doelwit van de FARC-dissidenten (CGVS, p. 11, 13; CGVS B.(...), p. 14). Dat jullie niet opnieuw naar de autoriteiten durfden in Granada omdat de FARC-dissidenten dit, althans volgens uw verklaringen, te weten gekomen waren kan nog begrepen worden, maar dit verklaart weliswaar niet waarom jullie in Bogota evenmin hulp gezocht hebben bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS B.(...), p. 15). Nochtans blijkt uit beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt dat de Colombiaanse overheid over heel wat beschermingsmechanismen beschikt waardoor verwacht kan worden dat jullie zich zouden beroepen op dergelijke bescherming alvorens Colombia te verlaten, in casu quod non (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 5). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van jullie verklaringen. Het CGVS stipt verder aan dat de inhoud van deze aangifte niet kan beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Alsook is het bevreemdend dat B.(...) verklaarde niet te weten of de personen die naar jullie finca kwamen gewapend waren. Zo verklaarde B.(...) dat jullie enkel de silhouetten van deze personen konden zien omdat het donker was en dat jullie niet verder keken uit angst (CGVS B.(...), p. 11, 12). Echter blijkt uit de vertaling van de door u voorgelegde aangifte dat één van deze personen blijkbaar wel een wapen droeg toen ze naar jullie finca kwamen (Administratief dossier – Groene map, stuk 11). Dat B.(...) aangaf niet te weten of de personen gewapend waren maar dat jullie wel verklaarden bij het openbaar ministerie dat één van de twee gewapend was is merkwaardig en komt weinig doorleefd over. Er kan immers verwacht worden dat jullie over dergelijke elementen ook coherente verklaringen afleggen indien deze overeenstemmen met de werkelijkheid.

Verder doen uw verklaringen met betrekking tot het gedrag dat u gesteld zou hebben in Colombia na het indienen van de klacht eveneens de wenkbrauwen fronsen. Zo is het opvallend dat jullie besloten om de finca te verlaten en met het volledige gezin in te trekken bij uw moeder die in Granada woonde (CGVS, p. 10, 16). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat de eerste plek waar de FARC-dissidenten jullie zouden komen zoeken indien ze jullie niet vonden op de finca vermoedelijk het huis van uw moeder te Granada zou zijn. Zo lag Granada, waar uw moeder woonde, slechts op vijf à zeven minuten rijden van jullie finca (CGVS B.(...), p. 5).

Dat jullie trouwens de finca verlieten vanuit veiligheidsoverwegingen maar ondertussen verder bleven werken op jullie plantage raakt kant noch wal (CGVS, p. 10-11, 16). Indien jullie werkelijk een vrees hadden voor deze FARC-dissidenten dan kan ervan uitgegaan dat jullie niet zouden terugkeren naar jullie teelt. Er kan immers vanuit gegaan worden dat jullie een erg makkelijk doelwit waren wanneer jullie aan het werk waren op de plantage. Dat de FARC-dissidenten trouwens een brief konden achterlaten bij jullie gereedschapshok bevestigt deze vaststelling (CGVS, p. 3, 11, 13). Het CGVS is dan ook van oordeel dat het gedrag van u en uw broer B.(...) niet te rijmen valt met de door u geschetste situatie. Indien jullie zichzelf werkelijk in veiligheid wilden brengen dan konden jullie het werk op de plantage uitbesteden zodoende zelf niet naar de plantage te moeten gaan.

Voorts stelt het Commissariaat-generaal zich ook ernstige vragen omtrent uw verklaringen met betrekking tot het gedrag dat de FARC-dissidenten gesteld zouden hebben. Zo is het erg merkwaardig dat de FARC-dissidenten, nadat jullie een klacht ingediend hadden tegen hen, een brief schreven om jullie te laten weten dat ze ervan op de hoogte waren dat jullie hen verklikt hadden en dat ze u en uw gezin daarom uitgeroepen hadden tot militair doelwit (CGVS, p. 11, 13). Het is echter volstrekt onduidelijk waarom de FARC-dissidenten u überhaupt zouden vertellen dat u en uw gezin een militair doelwit waren van hen. Het zou immers veel logischer geweest zijn mochten de FARC-dissidenten u en uw broer B.(...) opgezocht hebben op de plantage zodoende jullie te vatten en af te maken. Dat de FARC-dissidenten jullie echter zouden waarschuwen waardoor jullie de tijd kregen om te ontsnappen van hen is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat de brief betreft dient, gelet op het voorgaande, opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van dergelijke documenten relatief is. Dergelijke brief kan immers door eender wie opgesteld zijn (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Alsook dient aangestipt te worden dat het enigszins merkwaardig is dat noch M.(...), noch D.(...) weten waar die brief momenteel is (CGVS M.(...), p. 7; CGVS D.(...), p. 8).

Daarenboven is het opmerkelijk dat u reeds vliegtuigtickets gekocht had voor uzelf en uw gezin op 19 mei maar pas een bericht kreeg op 24 mei waarin stond dat ze (de FARC-dissidenten) wisten dat jullie in Bogota waren en dat jullie zaak uitgesteld kon worden maar dat er geen vervaldatum op stond (CGVS, p. 11; Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Dat u reeds vliegtuigtickets gekocht had voordat u een bericht ontving wijst erop dat u zelfs niet overwogen heeft om een leven te proberen opbouwen in Bogota, hetgeen weinig steek houdt aangezien verwacht kan worden dat bepaalde alternatieven overwogen zouden worden vooraleer de drastische beslissing genomen zou worden om uw land van herkomst te verlaten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het volstrekt onduidelijk is hoe de FARC-dissidenten er zelfs in geslaagd zijn om te weten te komen dat u en uw gezinsleden zich in Bogota bevonden. Er zijn immers meerdere miljoenensteden in Colombia waardoor het weinig aannemelijk is dat ze jullie daar zouden weten te vinden. Alsook is het weerom weinig logisch dat de FARC-dissidenten jullie hierover zouden inlichten. Hun operatie om jullie uit te schakelen zou immers meer kans op slagen hebben indien ze jullie niet telkens zouden inlichten over wat ze al dan niet weten over jullie. Deze en voorgaande vaststelling zorgt ervoor dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan het sms-bericht dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas (Administratief dossier – Groene map, stuk 4).

Naast al het voorgaande is het merkwaardig dat jullie allemaal reeds een paspoort verkregen hadden voordat jullie uitgeroepen werden tot militair doelwit. U en de rest van uw gezinsleden, op M.(...) na, verklaarden dat jullie dit al hadden omdat jullie van plan waren op reis te gaan met de familie naar Mexico. Concrete vertrekplannen hadden jullie weliswaar nog niet (CGVS, p. 13; CGVS D.(...), p. 8; CGVS B.(...), p. 15). Het mag echter vreemd heten dat M.(...) verklaarde nog niet te weten naar waar jullie gingen reizen (CGVS M.(...), p. 8). Nochtans kwam duidelijk naar voren uit de andere verklaringen dat de reisbestemming, zijnde Mexico, al vastlag.

Verder dient, wat de paspoorten betreft, opgemerkt te worden dat het opvallend is dat D.(...) en B.(...) niet konden duiden wanneer ze die paspoorten precies gehaald hadden (CGVS D.(...), p. 9; CGVS B.(...), p. 14). Nochtans blijkt uit alle andere verklaringen dat jullie erg goed zijn in het duiden van bepaalde gebeurtenissen in de tijd. Zo is er 28 april waarop de FARC-dissidenten dertig miljoen peso kwamen vragen, 29 april waarop klacht werd ingediend, 10 mei waarop jullie een brief ontvingen, 19 mei waarop jullie vliegtuigtickets naar België kochten, 24 mei waarop u een bericht ontving en 31 mei waarop jullie het land verlieten. Dat jullie één voor één erg precies kunnen duiden wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden komt enigszins ingestudeerd over, temeer B.(...) dan bijvoorbeeld niet kan vertellen wanneer hij precies in Bogota was om zijn paspoort af te halen, hetgeen hij verkreeg op 27 april 2022 (Administratief dossier – Groene map, stuk 12), één dag voordat de FARC-dissidenten dertig miljoen peso vroegen en de problemen dus werkelijk begonnen (CGVS B.(...), p. 14). Dergelijke vaststelling zet het weinig doorleefd karakter van jullie verklaringen in de verf, hetgeen de geloofwaardigheid allesbehalve ten goede komt.

Niet enkel B.(...) maar evenmin D.(...) kon duiden wanneer hij zijn paspoort verkregen heeft. Nochtans was dit op 25 april, zijnde tevens zeer recent voor de start van de problemen (Groene map, stuk 13). Dat jullie trouwens allemaal op verschillende momenten naar Bogota geweest zijn terwijl Bogota op meer dan vier uur en een half rijden ligt is opvallend en wekt veeleer het vermoeden dat jullie al in Bogota verbleven voor de start van jullie problemen op 28 april. Ook deze vaststelling is nefast voor de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Tot slot dient aangestipt te worden dat het kant noch wal raakt dat nergens blijkt uit uw verklaringen dat er na uw vertrek uit Colombia nog iets gebeurd is (CGVS, p. 10-11, 15). Dat de FARC-dissidenten er bijvoorbeeld tot op heden nooit eens aan gedacht hebben om uw ouders te benaderen die zeer dichtbij u en uw broers woonden in het departement Meta, zodoende jullie op te sporen, is weinig logisch (CGVS B.(...), p. 17). Deze vaststelling valt immers niet te rijmen met de bewering dat u en uw gezin als militair

doelwit beschouwd worden. Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen verder op de helling.

De vaststelling dat u en uw familieleden over jullie rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegden, de aantasting van jullie algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan jullie asielrelaas.

De overige documenten die jullie hebben voorgelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo zijn jullie paspoorten en ID-kaarten indicaties van jullie identiteit en nationaliteit, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. De aangifte die de broer van E.(...), uw schoonzus, heeft ingediend en het bewijs dat deze persoon in de VS is op dit moment staat volledig los van de door u ingeroepen vrees voor u en uw gezinsleden (CGVS, p. 4). De video's op de USB-stick en de persartikels, waaronder ook het persartikel van een vertegenwoordiger uit Meta, hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Colombia maar niet op de door jullie persoonlijk ingeroepen problemen. Dat dergelijke afpersingspraktijken bestaan in Colombia wordt niet betwist. Jullie zijn er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u en uw familieleden tot militair doelwit werden uitgeroepen omdat jullie niet meer zouden betaald hebben. Bijgevolg kunnen deze zaken evenmin een ander licht werpen op de door het CGVS bekomen appreciatie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van

de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij (M. A. R.), partner van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) R.(...) M.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) 1996. U bent geboren in de gemeente Granada, behorend tot het Colombiaanse departement Meta, en woonde daar tot 2015. In 2015 trok u in bij uw partner H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) die woonde op een boerderij genaamd L.(...) E.(...), gelegen in het gehucht Cubillera, behorend tot de jurisdictie van Granada. Samen hebben u en J.(...) een zoon, H.(...) A.(...) T.(...) (OV: xxx). In Colombia heeft u een technisch diploma als verpleegkundige. Gedurende twee jaar heeft u als verpleegkundige gewerkt in een laboratorium te Granada. Naast uw partner en zoon bevinden ook uw beide schoonbroers, H.(...) A.(...) D.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) en H.(...) A.(...) B.(...) (OV: xxx/ CG: xxx), en uw schoonzus, Q.(...) C.(...) E.(...) T.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) zich in België.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx):
(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (CGVS: xxx) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers grotendeels gebaseerd op de asielmotieven van uw partner, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.3. De bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekende partij (B. H. A.), broer van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) B.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) 1992. U bent geboren in de gemeente Granada, behorend tot het Colombiaanse departement Meta, en woonde daar tot 2014. In 2014 verhuisde u naar een boerderij (finca) genaamd L.(...) E.(...) gelegen in het gehucht Cubillera, behorend tot de jurisdictie van Granada. In Colombia was u actief als landbouwer en samen met uw broer H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) deed u aan bananenteelt. Daarnaast heeft u een bepaald diploma behaald die u in staat stelde om sport- en recreatielessen te geven aan kinderen. Dit werk deed u 18 uur per week. U heeft zich in 2020 kandidaat gesteld bij de lokale verkiezingen om in de gemeenteraad te zetelen voor de periode 2020-2023 maar u werd uiteindelijk niet verkozen. Sinds 2013 bent u samen met uw partner Q.(...) C.(...) E.(...) T.(...) (OV: xxx/ CG: xxx). Samen hebben u en E.(...) drie zoons, H.(...) Q.(...) M.(...) K.(...) (OV: xxx); H.(...) Q.(...) A.(...) N.(...) (OV: xxx); H.(...) Q.(...) E.(...) J.(...) (OV: xxx). Naast uw partner en zoons bevinden ook uw beide broers, H.(...) A.(...) D.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) en H.(...) A.(...) J.(...) S.(...), en uw schoonzus, A.(...) R.(...) M.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) zich in België.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw broer H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx):

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw broer H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (CGVS: 22/xxx) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers grotendeels gebaseerd op de asielmotieven van uw broer, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw broer die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.4. De bestreden beslissing ten aanzien van vierde verzoekende partij (E. T. Q. C.), partner van derde verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Q.(...) C.(...) E.(...) T.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) 1997. U bent geboren in de gemeente Granada, behorend tot het Colombiaanse departement Meta. Vervolgens verhuisde u naar de gemeente Lejanias in het departement Meta en erna naar de gemeente Vista Hermosa, eveneens gelegen in het departement Meta. In 2014 verhuisde u naar een boerderij (finca) genaamd L.(...) E.(...) gelegen in het gehucht Cubillera, behorend tot de jurisdictie van Granada. Sinds uw verhuis naar de finca bracht u uw dagen door als huisvrouw. Sinds 2013 bent u samen met uw partner H.(...) A.(...) B.(...) (OV: xxx/ CG: xxx). Samen hebben u en B.(...) drie zoons, H.(...) Q.(...) M.(...) K.(...) (OV: xxx); H.(...) Q.(...) A.(...) N.(...) (OV: xxx); H.(...) Q.(...) E.(...) J.(...) (OV: xxx).. Naast uw partner en zoons bevinden ook uw beide schoonbroers, H.(...) A.(...) D.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) en H.(...) A.(...) D.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) en H.(...) A.(...) J.(...) S.(...), en uw schoonzus, A.(...) R.(...) M.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) zich in België.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw schoonbroer H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx):
(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw schoonbroer H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (CGVS: xxx) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers grotendeels gebaseerd op de asielmotieven van uw schoonbroer, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw schoonbroer die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.5. De bestreden beslissing ten aanzien van vijfde verzoekende partij (D. S. H. A.), broer van eerste en derde verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) D.(...) S.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...) november 2001. U bent geboren in de gemeente Granada, behorend tot het Colombiaanse departement Meta, en woonde daar tot 2015. In 2015 trok u in bij uw broers H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) en H.(...) A.(...) B.(...) (OV: xxx/ CG: xxx) die woonden op een boerderij genaamd L.(...) E.(...), gelegen in het gehucht Cubillera, behorend tot de jurisdictie van Granada. In Colombia bent u afgestudeerd van het secundair onderwijs. In Colombia hielp u af en toe mee op het platteland samen met uw broers of bij uw oom.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw broer H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (OV: xxx/ CG: xxx):

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw broer H.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (CGVS: xxx) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers grotendeels gebaseerd op de asielmotieven van uw schoonbroer, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw schoonbroer die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a), b), 48/6, § 1, lid 1 en 48/6, § 5, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", met name het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, de "zorgvuldigheid van de administratie" en van "het beginsel van Afdoende motivering".

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde rechtsschendingen, betwisten verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten zij dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoekende partijen menen dat zij in hoofddorde als vluchtelingen dienen te worden erkend.

In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", met name het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, de "zorgvuldigheid van de administratie" en van "het beginsel van Afdoende motivering". Verzoekende partijen gaan in op de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en het departement Meta in het bijzonder. Verzoekende partijen vragen in subsidiaire orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen om de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 10 januari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota over (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNHCR, "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*" van augustus 2023;
- COI Focus, "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 20 november 2023;
- EUAA, "*Colombia Country Focus*" van december 2022.

3.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer:

- "*Bewijs dat mevr. H. A. M., moeder van de broers, een mensenrechtenverdediger is*" (stuk 1), voorzien van een vrije vertaling;
- "*Attest van de activiteiten van mevr. H. A. M.*" (stuk 2), voorzien van een vrije vertaling.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de hoorplicht geschonden achten, zodat dit onderdeel van de middelen niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

De verwijzing naar *“het beginsel van (...) evenredigheid”* is evenmin dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een verzoeker om internationale bescherming voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de verzoeker om internationale bescherming of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

Wat betreft de algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in de verzoekschriften enkel de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht op concrete en dienstige wijze worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekende partijen eventueel nog zouden kunnen bedoelen. Dit onderdeel van de middelen, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoekende partijen leggen ongeloofwaardige, onwaarschijnlijke, tegenstrijdige en incoherente verklaringen af waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, aangezien
 - (a) eerste, tweede en vijfde verzoekende partij verklaren dat er na hun vertrek uit Colombia verder niets gebeurd is gerelateerd aan hun problemen, dit in tegenstelling tot derde verzoeker die verklaart dat hij onophoudelijk werd opgebeld toen hij in Bogota verbleef, (b) het niet aannemelijk is dat derde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet spontaan en zelfs in eerste instantie ontkent dat hij nog verdere problemen heeft gekend na het vertrek van eerste, tweede en vijfde verzoekende partij uit Colombia, (c) de vaststelling dat vierde verzoekende partij spreekt over het feit dat derde verzoekende partij dreigberichten en geen dreigoproepen kreeg, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van hun verklaringen als zou derde verzoekende partij nog oproepen hebben ontvangen, (d) derde verzoeker legt inconsistente verklaringen af over de duur van zijn verblijf in Bogota voor zijn vertrek uit Colombia, (e) tweede verzoekende partij legt tegenstrijdige en bijgevolg weinig doorleefde verklaringen af over het

verblijf in Granada, bij eerste verzoekers moeder, voor hun vertrek uit Colombia, (f) verzoekende partijen leggen intern inconsistente verklaringen af over het geldbedrag dat de FARC-dissidenten vroegen, (g) de door verzoekende partijen geschetste werkwijze van de FARC-dissidenten waarbij zij plots een enorme verhoging doorvoerden van de *vacuna* niet aannemelijk is, (h) geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij als zou er bij het indienen van een klacht meteen een overdrachtsplan zijn voorgesteld daar er geen concrete afspraken waren gemaakt met de FARC-dissidenten, (i) het opvallend is dat vijfde verzoekende partij geen idee heeft wanneer men precies heeft gevraagd inzake het overdrachtsplan, (j) het frappant is dat verzoekende partijen na het indienen van de klacht verder op geen enkel moment nog hulp hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten, (k) de inhoud van de door verzoekende partijen voorgelegde klacht kan niet worden beschouwd als definitieve bewijsgrond, aangezien eenieder eender welke verklaring kan afleggen, (l) het opvallend is dat derde verzoekende partij verklaart niet te weten of de personen die naar de *finca* kwamen al dan niet gewapend waren, terwijl dit wel zo blijkt uit de aangifte die wordt neergelegd, (m) het gedrag van verzoekende partijen, waarbij er nog wel op de plantage werd gewerkt en zij onderdoken bij de moeder van eerste, derde en vijfde verzoekende partij is niet aannemelijk, (n) het door verzoekende partijen geschetste gedrag van de FARC-dissidenten, waarbij zij in wezen een waarschuwing gaven aan verzoekende partijen en hen de kans gaven om te vluchten, is niet aannemelijk, (o) de dreigbrief die verzoekende partijen voorleggen kan evenmin dienen als bewijs van de door hen voorgehouden vrees aangezien die door eender wie kan worden opgesteld en het tevens merkwaardig is dat noch tweede, noch vijfde verzoekende partij weten waar de brief momenteel is, (p) uit de datum van de aankoop van vliegtuigtickets blijkt dat eerste, tweede en vijfde verzoekende partij zelfs niet hebben overwogen om een leven op te bouwen in Bogota, (q) het volstrekt onduidelijk is hoe de FARC-dissidenten er zelfs in geslaagd zijn om te weten te komen dat verzoekende partijen in Bogota verbleven, het hoe dan ook onlogisch is dat de FARC-dissidenten verzoekende partijen hierover zouden inlichten, (r) het merkwaardig is dat verzoekende partijen reeds een paspoort verkregen hadden voordat zij werden uitgeroepen tot militair doelwit, te meer daar derde en vijfde verzoekende partij niet konden duiden wanneer ze die paspoorten zouden hebben gehaald, (s) de vaststelling dat er na het vertrek van verzoekende partijen uit Colombia niets meer is gebeurd verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees;

(ii) de overige documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van de verzoeken om internationale bescherming in hoofde van verzoekende partijen kunnen ombuigen;

(iii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Colombia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoekende partijen laten na het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Colombia.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekende partijen voeren aan dat zij vrezen te worden vervolgd door FARC-dissidenten nadat zij de verhoogde *vacuna* van 28 april 2022 niet konden betalen. Verzoekende partijen verklaren dat eerste en vijfde verzoekende partij de volgende dag klacht gingen indienen in Granada, maar niet instemden met het overdrachtsplan dat het openbaar ministerie voorstelde. Op 10 mei 2022 vonden eerste en vijfde verzoekende partij vervolgens een dreigbrief van de FARC-dissidenten waarbij zij melding maakten van het feit dat zij weet hadden van de klacht. Verzoekende partijen zouden hierop naar het huis van de moeder van eerste, derde en vijfde verzoekende partij zijn gevlucht in Bogota. Op 24 mei 2022 ontving eerste verzoekende partij echter een brief van de FARC-dissidenten dat zij weet hadden van het verblijf in Bogota en waarin zij verzoekende partijen uitriepen tot militair doelwit. Hierop verlieten verzoekende partijen Colombia.

3.3.5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit omdat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas.

3.3.5.2.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoekende partijen incoherente en inconsistente verklaringen afleggen over het feit of derde en/of vierde verzoekende partij nog problemen hebben gekend na het vertrek van eerste, tweede en vijfde verzoekende partij uit Colombia. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden overwogen als volgt:

“Vooreerst mag het ten stelligste verbazen dat u, uw jongere broer (D.(...)) en uw partner (M.(...)) verklaarden dat er na jullie vertrek uit Colombia verder niks gebeurd was dat gerelateerd was aan jullie problemen. Zo lieten jullie optekenen dat uw broer B.(...) nog problemen kende op de luchthaven in Mexico maar daarnaast was verder niks gebeurd (CGVS, p. 14; CGVS D.(...), p. 10; CGVS M.(...), p. 9). Dat jullie allen verklaarden dat er zich verder geen problemen hadden voorgedaan is merkwaardig aangezien B.(...) verklaarde bij DVZ dat hij opgebeld werd in Bogota en dat ze hem maar bleven bellen. Hierdoor had B.(...) besloten om van simkaart te veranderen (Administratief dossier B.(...) – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat hij van simkaart veranderd was dienen jullie zeker en vast geweten te hebben aangezien jullie contact in contact stonden met hem en dit betekende dat zijn nummer gewijzigd was (CGVS, p. 11), bijgevolg kan ook verwacht worden dat jullie zouden weten waarom hij van telefoonnummer veranderd was, zijnde omdat hij problemen kende.

Echter nog frappanter is de vaststelling dat uw broer B.(...) het klaarblijkelijk niet nodig vond om spontaan te vertellen dat hij na het vertrek van u, D.(...) en M.(...) problemen bleef kennen in Colombia. Zo werd hem letterlijk gevraagd na de uiteenzetting van zijn vluchtmotieven of er verder nog iets gebeurd was. Alsook werd B.(...) gevraagd of er nog iets gebeurd was in Bogota nadat u vertrokken was. B.(...) gaf toen te verstaan dat er daarna niks meer gebeurd was (CGVS B.(...), p. 10-11, 15). Later tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd B.(...) gevraagd of hij zelf ooit gecontacteerd geweest was door FARC-dissidenten en zelfs toen gaf hij te verstaan dat dit “gelukkig” niet het geval was. Daarna werd B.(...) geconfronteerd met de vaststelling dat hij bij DVZ aangegeven had dat hij ook opgebeld werd in Bogota. B.(...) hield echter voet bij stuk en ontkende dit. Erna werd B.(...) nogmaals geconfronteerd door de Protection Officer met hetgeen hij letterlijk verklaard had bij DVZ en toen veranderde B.(...) abrupt zijn verklaringen en stelde hij inderdaad oproepen ontvangen te hebben maar deze nooit beantwoord te hebben (CGVS B.(...), p. 16). Dat B.(...) keer op keer beweerde dat er naast het ene bericht die u ontving in Bogota verder niks gebeurd was om dan plotseling, na een zeer duidelijke confrontatie, te beweren dat hij ook oproepen ontving na uw vertrek is weinig ernstig en allesbehalve doorleefd. Er kan immers verwacht worden dat B.(...) consistente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die al dan niet plaatsgevonden hebben na uw vertrek uit Colombia, in casu quod non.”

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschriften aan dat eerste verzoeker melding heeft gemaakt van de logistieke moeilijkheden van derde en vierde verzoekende partij op de luchthaven van Mexico. Zij hekelen voorts dat de vraag die aan hen gesteld werd tijdens de persoonlijke onderhouds veel te vaag is om te besluiten dat zij geen melding hebben gemaakt van het feit dat er nog iets is gebeurd in Colombia. Zo wijzen zij erop dat aan eerste verzoekende partij geen vraag werd gesteld met betrekking tot het telefoonnummer van derde verzoekende partij of de eventuele verandering van sim-kaarten. Verzoekende partijen betogen in deze voorts nog in het verzoekschrift dat hun verplaatsingen impliceerden dat zij hoe dan ook meermaals van sim-kaart moesten veranderen. De Raad wijst erop dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat de vraagstelling van de *protection officer* in dit verband duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar is. Zo wordt immers uitdrukkelijk gepeild of er zich in verband met hun eigen problemen nog iets heeft voorgedaan van problemen na hun vertrek uit Colombia (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS, p. 14; administratief dossier tweede verzoeker, CGVS, p. 9 en administratief

dossier vijfde verzoeker, CGVS, p. 10). Dat verzoekende partijen daarbij ontkennend antwoorden, terwijl derde verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding maakt van aanhoudende telefoontjes, is inderdaad incoherent en ondermijnt de voorgehouden vrees voor vervolging. Voorts benadrukt de Raad dat verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om een persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoekende partijen, noch hun advocaat maakten doorheen de persoonlijke onderhouden enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit het relaas van verzoekende partijen. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen in hun verzoekschriften nog beargumenteren dat de kwestie van de oproepen die derde verzoekende partij ontving in Bogota bijkomstig is aangezien derde verzoekende partij duidelijk aangaf deze nooit te hebben beantwoord, slagen zij er andermaal niet in te overtuigen. De Raad benadrukt dat van verzoekende partijen redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij gedetailleerde, doorleefde en coherente verklaringen afleggen over de evolutie van hun beweerdde problemen teneinde hun relaas te ondersteunen en (de actualiteit van hun) vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoekende partijen blijven hiertoe, zoals blijkt uit het voorgaande, echter in gebreke.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen in dit verband nog pertinent geconsidereerd als volgt:

“Hetgeen nogmaals in de verf zet dat de verklaringen omtrent de oproepen die B.(...) nog ontvangen zou hebben na uw vertrek niet erg geloofwaardig zijn blijkt uit de verklaringen van uw schoonzus E.(...), de partner van B.(...). Zo had zij immers verklaard bij DVZ dat haar partner, B.(...), na het vertrek van u ook dreigberichten ontving waardoor hij besloot om zijn simkaart te vernietigen (Administratief dossier E.(...) – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat E.(...) sprak over dreigberichten en niet over oproepen raakt kant noch wal. Er is immers een wezenlijk verschil tussen berichten ontvangen en oproepen krijgen die niet beantwoord worden. E.(...) werd met deze vaststelling, nadat ze het net zoals B.(...) niet nodig vond om het spontaan naar voren te brengen (CGVS E.(...), p. 9, 10), geconfronteerd. Toen verklaarde E.(...) dat B.(...) nog berichten en oproepen ontving maar niet vaak en dat deze niet beantwoord werden (CGVS E.(...), p. 10). Dat jullie verklaringen op dit punt zo uiteenlopend zijn is nefast voor de geloofwaardigheid hiervan. Deze en voorgaande vaststellingen werpen alvast een eerste smet op de geloofwaardigheid van jullie relaas.”

Verzoekende partijen werpen in hun verzoekschriften op dat het in werkelijkheid gaat om een kwestie van onbeantwoorde oproepen van onbekende nummers. Zij menen dat het feit dat vierde verzoekende partij dit omschreef met de algemene term “*berichten en telefoonoproepen*” hieraan geen afbreuk doet. Voorts merken zij op dat gegeven de context waarbij eerste verzoekende partij één duidelijk bedreigend bericht kreeg tijdens zijn verblijf in Bogota, het belang ondermijnt van de overige onbeantwoorde oproepen, te meer daar dit bericht duidelijk betrekking had op hun situatie in de provincie Meta. De Raad onderstreept dat verzoekende partijen in België internationale bescherming vragen omwille van problemen die zij beweren te hebben gekend met FARC-dissidenten, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij spontane, doorleefde, gedetailleerde en coherente verklaringen afleggen over deze problemen en de evolutie ervan. Dat verzoekende partijen, behoudens derde en vierde verzoekende partij, geen melding maakten van verdere problemen in de vorm van telefoontjes aan derde verzoekende partij ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat derde verzoekende partij zelf geen spontane melding maakt van deze bedreigingen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, alsook dat vierde verzoekende partij spreekt van dreigberichten, hetgeen wel degelijk iets anders is dan telefoonoproepen die niet beantwoord zouden zijn.

Voor het overige komen verzoekende partijen in wezen niet verder dan het louter minimaliseren van de vaststellingen die in de bestreden beslissingen gedaan worden en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen voormelde pertinente motieven te verklaren of te weerleggen.

3.3.5.2.2. Voorts wordt in de bestreden beslissingen pertinent overwogen als volgt:

“Bovendien dient (...) aangestipt te worden dat de verklaring van uw partner (M.(...)) aangaande het verblijf in Granada, bij uw moeder, strijdig is en bijgevolg weinig doorleefd overkomt. Zo verklaarde M.(...) bij DVZ dat ze slechts enkele dagen bij haar schoonmoeder in Granada had verbleven (Administratief dossier M.(...) – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans zijn jullie daar volgens jullie verklaringen van 29 april tot 10 mei, totdat de brief gevonden werd, verbleven. Dat M.(...) dus sprak over enkele dagen

mag ten stelligste verbazen. Daarenboven is het opvallend dat M.(...) op het CGVS ook niet zeker was hoelang ze bij haar schoonmoeder gewoond had. Zo verklaarde M.(...) slechts enkele dagen of een week bij jouw schoonmoeder gewoond te hebben (CGVS M.(...), p. 7). Nochtans weet M.(...) wel dat jullie op 29 april naar uw moeder verhuisd zijn en dat jullie daar vertrokken op 10 mei, na het vinden van de brief (CGVS M.(...), p. 5, 6). Bijgevolg kan dus verwacht worden dat M.(...), met behulp van een eenvoudige rekensom, zou kunnen vertellen hoelang ze precies bij uw moeder gewoond heeft toen. Dat ze dit echter niet kan is frappant aangezien uit al jullie verklaringen blijkt dat jullie zeer precies zijn met datums. Deze vaststelling doet dan ook veeleer vermoeden dat jullie een sterk ingestudeerd verhaal brengen, hetgeen ertoe leidt dat de verklaringen niet doorleefd zijn. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.”

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschriften aan dat de commissaris-generaal door te concluderen dat een algemene termijn in plaats van een precies aantal dagen verrassend is, maar anderzijds te menen dat het aangeven van precieze data verdacht is. Verzoekende partijen menen dat de commissaris-generaal hen daardoor in een positie van “*dubbele beperking*” plaatst waardoor geen enkel antwoord mogelijk is om te overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met deze argumentatie in wezen niet verder komen dan het tegenspreken, minimaliseren en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen geenszins als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee verzoekende partijen geenszins de voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

3.3.5.2.3. De Raad merkt daarnaast op dat ook de verklaringen van verzoekende partijen aangaande het gedrag en de werkwijze van de FARC-dissidenten niet aannemelijk en op sommige punten zelfs tegenstrijdig zijn.

Zo wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt als volgt:

“Verder werd vastgesteld dat uw verklaringen aangaande het geldbedrag dat de FARC-dissidenten vroegen niet volledig in lijn ligt met de verklaringen van uw broer B.(...) en van uw schoonzus E.(...). Zo verklaarde u dat jullie van 2015 tot 2018 jaarlijks drie miljoen peso moesten betalen aan de FARC-dissidenten. In 2019 sloeg het bedrag dat jullie moesten betalen aan de FARC-dissidenten op tot vijf miljoen (CGVS, p. 9-10). Echter verklaarden B.(...) en E.(...) dat het bedrag dat jullie dienden te betalen aan de FARC-dissidenten opsloeg tot vier miljoen peso in 2019 (CGVS B.(...), p. 9-10, 12; CGVS E.(...), p. 8). Dat er bij u echter nooit sprake was van vier miljoen peso is merkwaardig gelet op het voorgaande. Deze vaststelling doet twijfels rijzen over het bestaan van deze afpersingen.

Naast voorgaande tegenstrijdigheden zijn er nog heel wat bevindingen die geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang brengen. Zo mag het onder meer ten stelligste verbazen dat de FARC-dissidenten reeds zes jaar lang een betaalbaar bedrag vroegen aan jullie om dan plots vijf maanden na jullie laatste betaling van vijf miljoen peso een zeer hoog bedrag te vragen, namelijk dertig miljoen peso (CGVS, p. 12, 14). Dat de FARC-dissidenten het bedrag die ze jaarlijks vroegen zo fors zouden opslaan is an sich al weinig aannemelijk. Dat de personen die het geld eisten bovendien geen uitleg wilden geven over waarom ze plots zo een absurd bedrag vroegen is weinig logisch, alsook mag het de nodige verbazing wekken dat er geen ruimte voor onderhandeling was (CGVS, p. 15). dertig miljoen Colombiaanse peso stemt immers overeen met 6900 euro, hetgeen absurd is gelet op de Colombiaanse economie en het rurale gebied waarin de feiten zich voorgedaan zouden hebben. Bovendien dienen dissidenten van de FARC zich te realiseren dat ze door het eisen van belachelijk hoge bedragen, van gewone burgers, ervoor zorgen dat ze net niks zullen krijgen en dat de lokale bevolking zich tegen hen zal keren.”

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschriften aan dat de intermediaire stijging “*een accessoir element betreft*” en dat de stijging in 2022 zo belangrijk was, hetgeen door hen allen werd verduidelijkt in hun respectievelijke persoonlijke onderhouden. Voorts menen zij dat het feit dat de commissaris-generaal overweegt dat het niet aannemelijk is dat er geen ruimte was voor onderhandeling, erop wijst dat hij weinig rekening houdt met de *modus operandi* van een paramilitaire groep van terroristische aard. De Raad benadrukt dat de stijging van de *vacuna* een kernelement uitmaakt van hun asielrelaas daar het betrekking heeft op de feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit hun land van herkomst. Van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij tijdens de procedure internationale bescherming eenduidige, coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit Colombia, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. Voor het overige komen verzoekende partijen opnieuw niet verder dan het louter minimaliseren en bekritisieren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

3.3.5.2.4. Ook over de verdere gang van zaken kunnen de verklaringen van verzoekende partijen niet overtuigen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij als zou er bij het indienen van een klacht meteen een overdrachtsplan zijn voorgesteld daar er geen concrete afspraken waren gemaakt met de FARC-dissidenten over wanneer ze gingen terugkomen voor het geld, (ii) het opvallend is dat vijfde verzoekende partij geen idee heeft wanneer men precies heeft gevraagd inzake het overdrachtsplan en (iii) het frappant is dat verzoekende partijen na het indienen van de klacht verder op geen enkel moment nog hulp hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten, ook niet in Bogota terwijl uit de beschikbare landeninformatie (administratieve dossiers, map 'Landeninformatie') blijkt dat de Colombiaanse overheid over heel wat beschermingsmechanismen beschikt waardoor verwacht kan worden dat verzoekende partijen zich hierop beroepen alvorens Colombia te verlaten.

Verzoekende partijen hekelen in de verzoekschriften dat er geen specifieke vraag werd gesteld met betrekking tot het precieze verloop van het overdrachtsplan. De Raad onderstreept dat verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om een persoonlijk onderhoud te "sturen". Verzoekende partijen, noch hun advocaat maakten doorheen de persoonlijke onderhouds enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavige verzoekschriften plots te beweren dat er tijdens de persoonlijke onderhouds onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit het vluchtrelaas. Bovendien laten verzoekende partijen na om in de verzoekschriften uiteen te zetten welke belangwekkende elementen zij in dit verband niet zouden hebben kunnen uiteenzetten.

Voorts betogen verzoekende partijen in hun verzoekschriften dat het niet onlogisch is dat zij geen beroep hebben gedaan op de beschermingsmechanismen waarover de Colombiaanse autoriteiten beschikken aangezien zij specifiek aan het Openbaar Ministerie in Granada de vraag stelden om bescherming te verkrijgen in plaats van hun deelname aan een overdrachtsplan en dat deze werd geweigerd. Er dient evenwel op te worden gewezen dat in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat er een overdrachtsplan zou zijn voorgesteld zonder concrete informatie over deze overdracht, zodat dit betoog niet dienstig kan worden aangevoerd om het gebrek aan beroep op de beschermingsmodaliteiten in Colombia te vergoelijken. Het feit dat de klacht die verzoekende partijen voorleggen, melding maakt van dit voormelde overdrachts-/onderhandelingsplan, doet geen afbreuk aan het feit dat dit plan niet geconcretiseerd is en dat verzoekende partijen hierover geen verdere uitleg verschaffen, noch tijdens hun persoonlijke onderhouds noch in de verzoekschriften. Dit klemmt des te meer daar verzoekende partijen hiermee geen enkel valabel argument aanbrengen waarom zij zich in Bogota niet tot de Colombiaanse autoriteiten richtten.

Voorts dient erop gewezen dat de klacht die verzoekende partijen voorleggen evenmin van die aard is om als bewijs te dienen van de voorgehouden problemen met de FARC-dissidenten. Er dient immers te worden benadrukt dat de klacht slechts is opgesteld op basis van de verklaringen van eerste en vijfde verzoekende partijen. Er wordt nergens melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis van deze klacht kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten – zoals voorgesteld door verzoekende partijen - zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekende partijen brengen verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoekende partijen, slechts een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend, waardoor deze niet van die aard is de hoger gedane vaststellingen en de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissingen, te weerleggen.

Verzoekende partijen blijken er in hun verzoekschriften overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

3.3.5.2.5. Daarnaast relativeert ook de houding van verzoekende partijen na het indienen van de klacht in Colombia de door hen geschetste vrees voor vervolging. In deze overweegt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat (i) het opvallend is dat verzoekende partijen besloten om de *finca* te verlaten om in te trekken bij de moeder van eerste, derde en vijfde verzoekende partij in Granada terwijl dit de

eerste plek is waar de FARC-dissidenten hen zouden komen zoeken, te meer daar dit pas op vijf à zeven minuten rijden van de *finca* is; (ii) het niet geloofwaardig is dat verzoekende partijen de *finca* verlieten, doch eerste en vijfde verzoekende partij ondertussen bleven verder werken op deze *finca*; (iii) de vaststelling dat eerste, tweede en vijfde verzoekende partij reeds een vliegtuigticket kochten vooraleer zij een dreigbericht kregen van de FARC-dissidenten dat deze wisten dat ze in Bogota waren, toont aan dat zij zelfs niet hebben overwogen om een leven proberen op te bouwen in Bogota.

Verzoekende partijen brengen geen enkel concreet verweer tegen de voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De commissaris-generaal overweegt voorts op goede gronden:

“Naast al het voorgaande is het merkwaardig dat jullie allemaal reeds een paspoort verkregen hadden voordat jullie uitgeroepen werden tot militair doelwit. U en de rest van uw gezinsleden, op M.(...) na, verklaarden dat jullie dit al hadden omdat jullie van plan waren op reis te gaan met de familie naar Mexico. Concrete vertrekplannen hadden jullie weliswaar nog niet (CGVS, p. 13; CGVS D.(...), p. 8; CGVS B.(...), p. 15). Het mag echter vreemd heten dat M.(...) verklaarde nog niet te weten naar waar jullie gingen reizen (CGVS M.(...), p. 8). Nochtans kwam duidelijk naar voren uit de andere verklaringen dat de reisbestemming, zijnde Mexico, al vastlag.

Verder dient, wat de paspoorten betreft, opgemerkt te worden dat het opvallend is dat D.(...) en B.(...) niet konden duiden wanneer ze die paspoorten precies gehaald hadden (CGVS D.(...), p. 9; CGVS B.(...), p. 14). Nochtans blijkt uit alle andere verklaringen dat jullie erg goed zijn in het duiden van bepaalde gebeurtenissen in de tijd. Zo is er 28 april waarop de FARC-dissidenten dertig miljoen peso kwamen vragen, 29 april waarop klacht werd ingediend, 10 mei waarop jullie een brief ontvingen, 19 mei waarop jullie vliegtuigtickets naar België kochten, 24 mei waarop u een bericht ontving en 31 mei waarop jullie het land verlieten. Dat jullie één voor één erg precies kunnen duiden wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden komt enigszins ingestudeerd over, temeer B.(...) dan bijvoorbeeld niet kan vertellen wanneer hij precies in Bogota was om zijn paspoort af te halen, hetgeen hij verkreeg op 27 april 2022 (Administratief dossier – Groene map, stuk 12), één dag voordat de FARC-dissidenten dertig miljoen peso vroegen en de problemen dus werkelijk begonnen (CGVS B.(...), p. 14). Dergelijke vaststelling zet het weinig doorleefd karakter van jullie verklaringen in de verf, hetgeen de geloofwaardigheid allesbehalve ten goede komt.

Niet enkel B.(...) maar evenmin D.(...) kon duiden wanneer hij zijn paspoort verkregen heeft. Nochtans was dit op 25 april, zijnde tevens zeer recent voor de start van de problemen (Groene map, stuk 13). Dat jullie trouwens allemaal op verschillende momenten naar Bogota geweest zijn terwijl Bogota op meer dan vier uur en een half rijden ligt is opvallend en wekt veeleer het vermoeden dat jullie al in Bogota verbleven voor de start van jullie problemen op 28 april. Ook deze vaststelling is nefast voor de geloofwaardigheid van jullie relaas”

Door in de verzoekschriften te beargumenteren dat zij systematisch spraken van een geplande vakantie naar Mexico waarvoor het verkrijgen van een paspoort de noodzakelijke eerste stap was, het van weinig belang is dat D. en B. niet de precieze datum van afgifte van hun paspoorten kennen en zij er alle belang bij hebben om de juiste data van gebeurtenissen te geven, volharden verzoekende partijen in eerder afgelegde en ongeloofwaardig of zelfs inconsistent bevonden verklaringen en minimaliseren zij de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Dit kan echter geenszins als een concreet verweer worden aanzien om voormelde pertinente vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

3.3.5.2.6. Ook het door verzoekende partijen geschetste gedrag van de FARC-dissidenten kan niet overtuigen. Te deze staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“(…) Zo is het erg merkwaardig dat de FARC-dissidenten, nadat jullie een klacht ingediend hadden tegen hen, een brief schreven om jullie te laten weten dat ze ervan op de hoogte waren dat jullie hen verklikt hadden en dat ze u en uw gezin daarom uitgeroepen hadden tot militair doelwit (CGVS, p. 11, 13). Het is echter volstrekt onduidelijk waarom de FARC-dissidenten u überhaupt zouden vertellen dat u en uw gezin een militair doelwit waren van hen. Het zou immers veel logischer geweest zijn mochten de FARC-dissidenten u en uw broer B.(...) opgezocht hebben op de plantage zodoende jullie te vatten en af te maken. Dat de FARC-dissidenten jullie echter zouden waarschuwen waardoor jullie de tijd kregen om te ontsnappen van hen is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

(…)

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het volstrekt onduidelijk is hoe de FARC-dissidenten er zelfs in geslaagd zijn om te weten te komen dat u en uw gezinsleden zich in Bogota bevonden. Er zijn immers meerdere miljoenensteden in Colombia waardoor het weinig aannemelijk is dat ze jullie daar zouden weten te vinden. Alsook is het weerom weinig logisch dat de FARC-dissidenten jullie hierover zouden

inlichten. Hun operatie om jullie uit te schakelen zou immers meer kans op slagen hebben indien ze jullie niet telkens zouden inlichten over wat ze al dan niet weten over jullie. Deze en voorgaande vaststelling zorgt ervoor dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan het sms-bericht dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas (Administratief dossier – Groene map, stuk 4)."

Verzoekende partijen merken in hun verzoekschriften op dat de commissaris-generaal een verontrustend niveau van kennis van de handelingen van FARC-dissidenten tentoonspreidt en wijzen erop dat zij als doel hebben om terreur te zaaien. Verzoekende partijen poneren in dit verband dat het ter kennis brengen van een oorlogsverklaring aan de slachtoffers en het feit dat de slachtoffers zo soms de tijd krijgen om te ontsnappen door hun hele leven achter te laten "zeker geen overvloedige gunst" kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen zich te deze bedienen van blote beweringen, waarmee zij niet vermogen de voormelde vastgestelde onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden in een ander daglicht te stellen.

Met de brief die verzoekende partijen voorleggen van de FARC-dissidenten slagen verzoekende partijen er, in tegenstelling tot wat zij in de verzoekschriften betogen, evenmin in om hun beweerde problemen alsnog aannemelijk te maken. De brief kan immers door eender wie op eender welk ogenblik worden opgesteld, waardoor deze een gesolliciteerd karakter vertoont en er derhalve geen objectieve bewijswaarde kan aan worden toegedicht. Overigens is het opvallend dat tweede en vijfde verzoekende partij geen idee hebben waar die brief ten tijde van hun persoonlijke onderhouden is (administratief dossier M., CGVS, p. 7; administratief dossier D., CGVS, p. 8). De Raad herhaalt dat verzoekende partijen er ten onrechte vanuit gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

3.3.5.2.7. Tot slot stipt de commissaris-generaal op goede gronden aan: *"Tot slot dient aangestipt te worden dat het kant noch wal raakt dat nergens blijkt uit uw verklaringen dat er na uw vertrek uit Colombia nog iets gebeurd is (CGVS, p. 10-11, 15). Dat de FARC-dissidenten er bijvoorbeeld tot op heden nooit eens aan gedacht hebben om uw ouders te benaderen die zeer dichtbij u en uw broers woonden in het departement Meta, zodoende jullie op te sporen, is weinig logisch (CGVS B., p. 17). Deze vaststelling valt immers niet te rijmen met de bewering dat u en uw gezin als militair doelwit beschouwd worden. Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen verder op de helling."*

Verzoekende partijen brengen geen enkel concreet verweer tegen de voormelde motieven, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.5.2.8. Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief aangaande de verklaringen van derde verzoekende partij aangaande hun verblijfsduur in Bogota voor hun vertrek is bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat de vastgestelde incoherentie steun vindt in het administratief dossier.

3.3.5.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot overige documenten die zij overleggen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de documenten die verzoekende partijen ter terechtzitting voorleggen aangaande de voorgehouden activiteiten van hun moeder A. M. H. als mensenrechtenverdediger (rechtsplegingsdossier, stuk 11), dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze stukken enkel vergezeld zijn van een vrije vertaling en niet van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het PR RvV, alsook dat het slechts kopieën betreffen die eenvoudig te fabriceren zijn. Hoe dan ook, dient opgemerkt dat verzoekende partijen doorheen hun persoonlijke onderhouden nergens eerder melding maakten van de voorgehouden (mensenrechten)activiteiten van hun (schoon)moeder, noch van een risico op een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille hiervan in hun hoofde, zodat het voor het eerst opwerpen hiervan ter terechtzitting laattijdig is. In dit verband is het tevens opvallend dat, hoewel verzoekende partijen ter terechtzitting aangeven dat deze activiteiten reeds een groot risico op zich inhouden, zij nochtans tijdens hun persoonlijke onderhouden aangeven dat zij na het indienen van een klacht – omwille van de verhoogde eisen van de FARC – naar hun (schoon)moeder vluchtten in Granada (zie onder meer: administratief dossier eerste verzoekende partij, CGVS, p. 10; administratief dossier tweede verzoekende partij, CGVS, p. 7; administratief dossier derde verzoekende partij, CGVS, p. 14; administratief dossier vierde verzoekende partij, CGVS, p. 8). Dat zij, zelfs zij het maar voor enkele weken, veiligheid zochten

bij hun (schoon)moeder ondermijnt voorts de door hen (laattijdig) opgeworpen vrees voor vervolging in dit verband.

3.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.6.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekende partijen hun voorgehouden problemen met – en vrees voor – de FARC-dissidenten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) wordt op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het

Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023 als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023 als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022 blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de provincie Meta, waar verzoekende partijen zouden hebben verbleven tot aan hun vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen, ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.7. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.10. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. X, X, X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET